

maatte vise sig at være hensigtsmæssige. — Da det ærede Udvalg har tiltraadt de Endringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til denne Finantslovens 3die Behandling, har jeg ikke Meget at tilføje; jeg skal kun sige et Par Ord med Hensyn til den ærede Ordførers første Udtalelse. Han henholdt sig, hvad Forslaget under Nr. 23 angaar, til nogle Bemærkninger, som han nævnte, at han havde fremhevet i Gaarsmødet. Jeg var ikke tilstede her i Thinget, da den ærede Ordfører gjorde disse Bemærkninger, idet jeg maatte overvære Forhandlingerne i det andet Thing; og jeg veed derfor ikke nøje, hvorpaa denne Udtalelse er gaaet ud. Jeg beder derfor undskyldt, hvis jeg ikke gjengiver den korrekt, da jeg som sagt ikke har hørt den; men, efter hvad der er mig meddelt, gif den ud paa, at man forudsatte, at man ved Anvendelsen af de Forhøielser, hvorom her er Tale, vilde følge de Anskuelser, der navnlig ere fremsatte i Justitsministerens Forslag til Lov, indeholdende et Tilleg til § 12 i Loven af 25de Marts 1871. Disse Anskuelser skulde da være, at kun Bestillingsmænd med en Lønning af mellem 3 og 600 Rbd. skulde kunne komme til at nyde Godt af de Forøgelse, hvorom her er Tale. Jeg skal i den Anledning tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den Udtalelse, der fandtes i Motiverne til det af mig nævnte Lovforslag, ikke angik Andet end de Summer, hvorom der deri var Tale. Det er ingenlunde min Mening hermed at ville sige, at det skulde være miti Tanke, at der i det Besentlige skulde gjælde andre Principer med Hensyn til de andre Summer, der fremtræde i Forslaget under Nr. 23 til § 20. Det har ganske vist været Justitsministerens Tanke, at disse Forøgelse af Beløbene skulde sætte Ministeriet i Stand til at give de ringere aflagte Bestillingsmænd en ringe Forøgelse i deres Indtægter, hvorpaa de efter alle Forhold maa siges at have et fuldgyldigt Krav, for ikke at bruge et stærkere Udtryk; men for at forebygge Misforstaaelse, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at jeg, medens jeg for de Medhjælpssummers Bedkommende, hvorom der var Tale i det af mig nævnte Lovforslag, nemlig Medhjælpssummerne til Netterne, kunde udtale mig, saaledes som fket er i Motiverne til det omtalte Lovforslag, ikke kan fremkomme med en Udtalelse af ganske det samme Indhold med Hensyn til de andre Bestillingsmænd; om hvilke der her er Tale. For Netternes Bedkommende stiller Sagen sig saaledes, at de Personer, der kan være Tale om at komme til Hjælp, ere Folk, som have Lønninger mellem 3 og 600 Rbd.; men blandt de andre Bestillingsmænd kan der undtagelsesvis være en eller anden Person, som det efter Omstændighederne maatte anses for at være rigtigt eller nødvendigt at lade faae en mindre Del af den Forhøielse, her er foreslaet, om jeg end ikke kan sige noget Afgjort derom. Det er, for at gjen tage det, ingenlunde min Mening at ville fravige

det Princip, der er udtalt i Motiverne til det omtalte Lovforslag, men jeg maa dog forvare mig imod, at de Udtryk, der findes i disse Motiver, i sig selv skulle anses for at være absolut bindende, saaledes at der ikke skulde kunne blive Spørgsmaal om at lade Forhøielsen blive andre Klasser af Bestillingsmænd til Del, enten Bestillingsmænd, der ikke have 300 Rbd., eller Bestillingsmænd, der muligens maatte have mere end 600 Rbd. Principet, er ganske vist det, at saadanne Bestillingsmænd eller mindre lønede Embedsmænd, som have 7—800 Rbd. eller derover, ikke skulle have Del i denne Bevilling.

Th. Nielsen: Med den høitærede Justitsministers Svar er jeg forsaavidt tilfreds, som jeg er enig med ham i, at man skal søge at aabne Fangen Leilighed til at høre Ordet, for at hans Hjerte kan blødgjøres, men jeg tror frendesles, at man ikke skal tvinge ham dertil. Den høitærede Justitsminister har jo ogsaa lovet at ville have sin Opmærksomhed rettet paa denne Sag, og jeg tror ganske vist, at det vilde være en meget heldigere Maade at aabne Fangens Dre paa, at Præsten gaar hen til ham, besøger ham og taler med ham for at se, hvorledes hans Hjertebund er; kan Præsten saa derved vinde hans Hjerte, kommer Fangen nok frivillig hen og hører Ordet; men hvor der er fuldstændig Umudtagelighed, tror jeg, at man ved Evang kun gjør Ståde og kun forjunker den Lid, da Bedkommende maaste ellers kunde komme til at høre Ordet med Mandens Dre.

Ordføreren: De Betragtninger, der nu bleve udviklede af det ærede Medlem for Beile Amtss 3die Valgkreds (Th. Nielsen), tiltræder jeg ganske. Jeg tror, at den høitærede Minister, der forøvrigt har udtalt sig saa velvilligt om dette Spørgsmaal, ved nærmere Overveielse vil indse Rigtigheden deraf. Den modsatte Grundsetning, anvendt paa andre Forhold, hvor den kan have ligesaa liden Gylldighed som her, vil spare os tilbage i en Tilstand, som vi nu, Gud ske Lov, ere langt, langt ude over. Med Hensyn til det eneste Endringsforslag, ved hvis Forstaaelse der kan være Tale om nogen Meningsforskjel mellem den høitærede Minister og Udvalget, nemlig Forslag under Nr. 23, skal jeg bemærke, at jeg tror at turde udvide mine almindelige Udtalelser i forrige Møde om disse Lønningsstillag paa en saadan Maade — og jeg haaber at gjøre dette i Forstaaelse med Udvalgets øvrige Medlemmer, idet jeg beder dem iblandt dem, som ikke i denne Sæsonde ere enige med mig, at udtale det — at de omtrent ville falde sammen med, hvad den høitagtede Justitsminister nu yttrede. Det er selvfølgelig ikke Meningen, at Folk, der have under 300 Rbd., som gjøre fuld Nytte for den Lønning, de have, og ere vel stiftede til den Plads de be-